

Читам, па шта? у Ш₅

„Кога се тиче како живе приче“, Дејан Алексић

Лепо понашање

Дејан Алексић је српски књижевник рођен 1972. године у Краљеву. Добитник је бројних књижевних награда.

У збирци прича „Кога се тиче како живе приче“ писац на један веома занимљив и необичан начин упознаје читаоце са животом и особинама прича којима даје људске особине. Све приче, којих укупно има 14, у овој књизи су међусобно повезане, а опет свака од њих је посебно интересантна. Тако писац говори о једној размаженој причи, алергичној причи, празној причи, причи о рупи, причи која бежи и друге.

Од свих прича мени се највише допала „Господин Зид“. У њој се говори о зиду који жели да научи да чита како би сазнао шта пише на њему. Он се обратио својој пријатељици Огласној Табли и замолио је да му помогне да научи да чита, али она је одбила рекавши му да неће бити поносан ако прочита шта на њему пише. Тада је зид схватио да нешто непристојно пише на њему пошто су се пролазници чудно понашали када би туда прошли – неки су окретали глави, други се смејали... Када је испред њега стао чувени сликар, питао је „Какав зид – зар те није стид?!“, а зид му је узвратио речима: „Ове ружне речи нико да прекречи!“ Сликара је схватио да није зид крив, затим је узео свој сликарски прибор и насликао прелепо ремек дело и рекао: „Нека вам са срећом иде, господине Зиде“. Од тог дана зид је постао најомиљеније место у граду и сви су му се дивили. Зид је добио и цењено име – Господин Зид, захваљујући чувеној сликаревој изјави. На крају је Огласна Табла помогла Зиду да научи да чита, јер како каже писац свакоме треба помоћи да се описмени, па макар то био и зид. Прича нас учи да на зидовима никад не треба шкрабати и писати непристојне речи, већ само лепе.

Ову књигу бих препоручила свима да је прочитају због тога што је необична, лепа и поучна. Приче које живе у овој књизи уводе нас у нови свет у коме се оне понашају као жива бића са осећањима. У њима писац говори о важности читања за све, па и за вука из „Размажене приче“ и зид из приче „Господин зид“.

Лена Стојановић Ш₅

„Кога се тиче како живе приче“, Дејан Алексић

Оживеле приче

Дејан Алексић је посебно познат писац за децу. Добитник је Награде Змајевих дечијих игара за изузетан допринос књижевности за децу.

Књига „Кога се тиче како живе приче“ добила је Награду Београдског сајма књига за децу у 2013. години.

Ова књига ми се посебно свидела зато што се разликује од других. У њој писац прича о животу самих прича и њиховим ликовима. У књизи имамо: Причу која бежи, Причу која не уме да заврши саму себе, Размажену причу, Празну причу, Причу о рупи, Алергичну причу, Причу од које се зева итд.

Посебно ми је било интересантно да решим задатке које је писац поставио. Много ми се свидела прича која је на страници имала праву рупу.

Мени се ова књига много свидела и уживао сам док сам је читао, јер ми је било необично да су приче главни јунаци. До сада нисам читао сличну књигу.

Посебно ме је одушевила Прича која бежи јер ме је подсетила како ми беже речи док пишем састав. Због свега тога је препоручујем другарима.

Василије Ковачевић Ш₅

„Роња, разбојничка кћи“, Астрид Линдгрен

Спасавање пријатеља

Астрид Линдгрен је шведска књижевница позната по својим књигама за децу, међу којима су „Пипи Дуга Чарапа“, „Карлсон с крова“, „Браћа Лавље Срце“ и „Емил из Ленеберја“. Добила је сва најважнија признања за стваралаштво за децу, међу којима су и престижна Медаља Ханса Кристијана Андерсена (1958) и Унескова књижевна награда (1993). Умрла је 2002.

У роману „Роња, разбојничка кћи“ се говори о девојци Роњи која је била ћерка јединица вође разбојничке банде и чијим рођењем су сви разбојници у банди сматрали да се родио нови будући вођа разбојника. Али, иако Роња одраста у замку, у шуми, окружена разбојничком бандом свог оца Матиса и обожава разбојнике и њихове игре, песме, она никако не воли оно што они раде, односно пљачкање људи и због тога одлучује да никада неће постати разбојница.

Роња је самостална, храбра, спретна и знатичелна девојчица која је веома осећајна и добронамерна. Њени поступци су ме одушевљавали кроз читав роман,

а посебно њено размишљање о томе да још као дете може да разликује шта је добро, а шта лоше, као и њена мудра одлука да помири и да уједини две супарничке разбојничке банде.

Ова књига садржи 18 поглавља од који се мени највише допао део у деветом поглављу који описује Роњин најхрабрији и најплеменитији подухват, а то је спасавање свог најбољег пријатеља Бирка из руку свог оца Матиса и његове разбојничке банде тако што се Роња предала супарничким разбојницима. У ситуацији када нам се чини да је решење тешко пронаћи, Роња бира оно што је једино исправно, иако је свесна да ће повредити оца кога је обожавала и сломити му срце. Роња се предаје Боркиним разбојницима и њихов је заробљеник све док њен отац Матис не врати Бирка његовој породици. Роња је таквим својим гестом изазвала огромну тугу и патњу свог оца који је осећао да га је ћерка, особа коју је највише волео, изневерила и разочарала, да је након тога ослободио Бирка и рекао да он више нема ћерку. Али, и поред огромне боли коју је Роња осетила због патње свог оца, она је знала да чини добру ствар, јер само тако може спасити свог најбољег пријатеља Бирка кога је волела као брата и желела је да то схвате и њихове породице.

Препоручила бих свима да прочитају ову књигу због тога што је пуна занимљивих дечијих авантура. Осим тога, Роња и Бирк нам показују да деца могу бити мудрија од одраслих и указују на праве вредности које се често заборављају, а то су слога, пријатељство и добронамерност.

Дуња Војновић III₅

„Чика Фјодор, пас и мачак“, Едуард Успенски

Авантуре веселе дружине

Едуард Николајевич Успенски рођен је 1937. године у граду Јегорјевску, недалеко од Москве. Његова дела су преведена на 25 језика и на основу њих направљено је много цртаних филмова. Умро је 2018. године.

У роману „Чика Фјодор, пас и мачак“ се говори о дечаку Чика Фјодору и његовој огромној љубави према животињама због које он напушта кућу и родитеље како би задржао уз себе мачка Морнаревића, јер му мама није дозволила да га држи у кући. Тада креће весела и узбудљива авантура. Све се завршава срећно – родитељи су га пронашли баш кад се разболео и кад су му били најпотребнији. Договорили су се да може да виђа љубимце који су остали у селу.

Од 22 поглавља ове књиге највише ми се допало поглавље „Чавчица Грабљивица“. У њему, чика Фјодор је већ почео свој живот на селу, а сељани су му, сазнавши да много воли животиње, доносили разне зверчице међу којима је била и мала чавка. Ту чавку је Чика Фјодор назвао Чавчица Грабљивица јер је све ствари грабила и носила на орман у своје складиште у које нико није могао да уђе јер је била веома љута и хтела је да кљуцне. До суза ме је насмејала чавчица када је узимала и односила не само ствари из своје куће у складиште, већ и из читавог комшилука, па су се на орману нашли школска кецеља, упаљач, кључ, па чак и цуцла неке бебе. Због њене грабљиве природе Чика Фјодор се плашио да је неко не упуца из пушке, па је дружина коју су чинили мачак Морнаревић, пас Шарик и Чика Фјодор, одлучила да је научи да буде корисна и да чува кућу када они нису ту, тако што ће кад год неко покуца на врата, питати „Ко је то?“. То нас доводи до још једне веома смешне ситуације у овом поглављу, а то је дијалог између поштар Пећкина и Грабљивице, када су заменили улоге, те је поштар постављао чавкино питање, а чавка одговарала као поштар.

Читајући ову књигу уживала сам у авантурама веселе дружине. Схватила сам да су родитељи детету најпотребнији и због тога бих свим својим вршњацима препоручила да прочитају ову књигу јер ће из ње научити да са родитељима треба да се договарају.

Лена Стојановић III₅

„Роња разбојничка кћи“, Астрид Линдгрен

Пријатељство

Астрид Линдгрен је најомиљенија шведска списатељица. Једно од њених најпознатијих дела је роман „Пипи Дуга Чарапа“. Једна мала планета је добила име по њој. Проглашена је за најпопуларнију шведску личност у XX веку.

Главна јунакиња романа је девојчица Роња која живи у старом замку са разбојничком бандом свог оца Матиса. Одлучила је да не буде разбојница јер јој се не свиђа разбојништво. Она сваки дан проводи у природи, спретна је и радознала. Проблеми настају када Роња упознаје новог пријатеља Бирка, сина вође супарничке банде – Борке. Они желе да постану брат и сестра и да разреше Боркино и Матисово непријатељство. Роња и Бирк су одлучили да живе у шуми јер је то био једини начин да буду заједно. Побели су од куће и настанили се у Медвеђу пећину. Провели су чаробно време заједно и уживали у природи. Доживели су бројне опасности и успешно су их превазишли. Роња се враћа кући тек када је њен отац престао да се љути, дошао је по њу и обећао јој да може да се дружи са Бирком. Њихово пријатељство је зближило посвађане разбојнике и њихове очеве.

Пријатељство Роње и Бирка ме подсећа на дружење са мојом кумицом Емом. Када путујемо заједно нас двоје волимо да трчимо и скривамо се у шуми.

Ова књига ми се много допала јер је пуна лепих описа природе. Описи су тако сликовити да сам сво време размишљао о ономе што се у књизи дешава. Посебно ме је одушевио срећан завршетак књиге јер су се сви помирили. Због свега тога препоручујем ову књигу другарима.

Василије Ковачевић III₅

„Кога се тиче како живе приче“, Дејан Алексић

Приче су као жива бића

Дејан Алексић је српски књижевник. Рођен је 1972. године у Краљеву. Добитник је бројних књижевних награда.

Тема: Тајни живот и особине прича у очима читаоца.

Књига „Кога се тиче како живе приче“ састоји се од 14 прича у којима писац на необичан, шалвив, али и веома допадљив начин дочарава читаоцима живот прича дајући им људске особине. Тако писац у књизи говори о једној размаженој причи, празној причи, о причи која бежи, о причи о рупи...

Посебно ми се допала прича која се зове „Празна прича“. Наслов ове приче буди у нама празнину и питамо се каква ли јој је тек садржина кад је у наслову празна. Али, док читамо, откривамо да она у нама изазива прелепа осећања. Она је била празна због тога што у себи није садржала ниједан догађај, нити било ког јунака, већ је била потпуно празна, без икога и без ичега у њој. Због тог свог проблема прича је отишла код доктора како би јој помогао да се излечи од празнине. Доктор јој је рекао да нема разлога да буде тужна због тога и да се све може поправити, те је питао каква прича она жели да буде: смешна, страшна, авантуристичка, љубавна или неки пети догађај да убаце у њу. Она ни то није знала, те је доктор претурајући по својој кутији с догађајима пронашао једну веома стару фотографију на којој је био он као мали дечак са својим плишаним медом. Тада се доктор растужио због тога што је тог меду изгубио одавно и више га никада није нашао. Празна прича је одједном пожелела да помогне доктору тако што ће она постати прича о дечаку који је изгубио плишаног меду и нашао га после много времена. Доктор се озарио од среће због предивног геста Празне приче и прогласио је за најлепшу Празну причу коју је икада излечио од празнине. А Празна прича је због несобичне жеље да помогне доктору помогла и себи самој.

Читајући ову књигу још више сам заволео читање, а приче сам почео да посматрам као жива бића која имају осећања и на нас их преносе. Препоручио бих свима да прочитају ову књигу, јер читаоца засмејава, показује да је читање веома важно и буди машту.

Михаило Стојановић III₅

„Роња, разбојничка кћи“, Астрид Линдгрен

Деца могу бити мудрија од одраслих

Астрид Линдгрен је шведска књижевница позната по својим књигама за децу, међу којима су „Пипи Дуга Чарапа“, „Карлсон с крова“, „Браћа Лавље Срце“ и „Емил из Ленеберја“. Добила је сва најважнија признања за стваралаштво за децу, међу којима су и престижна Медаља Ханса Кристијана Андерсена (1958) и Унескова књижевна награда (1993). Умрла је 2002.

У роману „Роња, разбојничка кћи“ се говори о девојчици Роњи, која је ћерка вође разбојничке банде и која упознаје сина супарничке разбојничке банде, дечака Бирка, са којим постаје најбољи пријатељ. Они заједно превазилазе све препреке и опасности, како оне које владају у шуми, тако и оне које постоје међу њиховим породицама. Роња је једна храбра, добронамерна, самостална и веома радознала девојчица чији осмех и разиграност смекшава и тврда срца разбојника уз које одраста и поприма неке њихове навике као што су спретност и неустрашивост. Роња јасно свима ставља до знања да никада неће постати разбојник јер не воли то што разбојници пљачкају људе.

Мој омиљени део у овој књизи је онај када Роња и Бирк почињу да живе самостално у медвеђој пећини, тако што се сами сналазе за храну лови рибу, берући шумске плодове, доносећи сами воду са извора... Дивио сам се Роњи и Бирку колико су храбри и неустрашиви када су, усред шуме, у мрачној и хладној пећини, успевали да се снају сами, угреју ложећи ватру, избеаве из многих опасних ситуација као што је напад харпија на њих, борба са речним струјама које су их вукле ка гладном водопаду итд. Такође, веома ме је одушевила способност Роње и Бирка да укроте дивље коње које су касније са лакоћом јахали као да су одувек били питоми. Иако сам уживао читајући делови када су Роња и Бирк живели и сналазили се сами у шуми и пећини, ипак сам био помало тужан због тога што су Роња и Бирк отишли од својих родитеља који су патили за њима. Али, управо та Роњина и Биркова одлучност и тврдоглавост да сачувају своје драгоцено пријатељство од свих, па и од својих родитеља, довела је до тога да родитељи увиде своје грешке и да од деце науче праве вредности као што су пријатељство, слога и племенитост.

Препоручио бих свима, и деци и родитељима, да прочитају ову књигу јер нам показује како деца понекад могу бити мудрија од одраслих и колико је пријатељство саставни део људске среће.

Михаило Стојановић III₅

„Чика Фјодор, пас и мачак“, Едуард Успенски

Весела дружина

Едуард Николајевич Успенски рођен је 1937. године у граду Јегорјевску, недалеко од Москве. Његова дела су преведена на 25 језика и на основу њих направљено је много цртаних филмова. Умро је 2018. године.

У роману „Чика Фјодор, пас и мачак“ се говори о једном шестогодишњем дечаку, Чика Фјодору, који је толико волео животиње да се због тога стално расправљао са својом мамом, а онда једног дана одлучио је да оде из куће са својим новим пријатељем мачком Морнаревићем како би га задржао уз себе. Невероватне авантуре које, стигавши у село Јогуртовац, доживљава Чика Фјодор заједно са мачком Морнаревићем и псом Шариком, уз краву Мурку која је јела столњаке, цвеће и завесе, трактор Митју чији је резервоар пуњен супом, шницлама и другом храном, као и са поштаром Пећкином који је понекад љут, збуњен, али добар човек, одушевиле су ме и насмејале, те сам пожелео да се, бар на тренутак, нађем на месту Чика Фјодора.

Од 22 поглавља у овој књизи највише ми се допало поглавље „Кад цвета хмељ“ због тога што сам се много смејао ситуацијама у којима су се нашли поједини ликови овог романа и то све због хмеља. Најпре је знакове неуобичајеног понашања, тј. пијанства почела да показује крава Мурка – након што се вратила са паше, постала је толико весела попио мало млека и весело запевао чудну песму. Убрзо се и поштар Пећкин придружио необично веселој дружини када је попио шољу крављег млека, па је и он запевао и говорио бесмислице. На крају је и трактор Митја, чији су резервоар мачак напунио млеком, почео да показује знакове пијанства и није могао да се заустави, већ је правио неред по читавом селу, све док није упао у реку и окупао се.

Препоручио бих свима да прочитају ову књигу зато што је пуна занимљивих авантура и смешних догађаја и која нам показује огромну љубав дечака према животињама коју могу да осете сви читаоци, па чак и они који немају кућне љубимце.

Михаило Стојановић III₅

„Чика Фјодор пас и мачка“, Едуард Успенски

Живот у природи са љубимцима

Едуард Успенски рођен је у Русији. Завршио је авио-факултет и радио као инжењер. Успут је писао песме и приче за децу и снимао цртане филмове. Његове књиге су преведене на двадесет пет језика.

Главни јунак у роману „Чика Фјодор пас и мачка“ је Чика Фјодор. Он је дете, али га зову чиком јер је права паметница. Много је волео животиње и он је са мачком живео на селу јер мама није волела животиње. Док је он долазио на село упознао је пса. Пас и мачка су били занимљиви и радознали, па се Чика Фјодор лепо провео на селу. Мачку је дао име Морнаревић, а псу Шарик. Они су нашли благо и поделили га. Мачак је купио краву Мирку, Чика Фјодор трактор, а Шарик ловачку опрему и пушку. Тако су они проводили дане на селу, а поштар Пећкин им је доносио забавнике. На крају се Чика Фјодор разболео и вратио се у град.

Ова књига ми се јако допала јер је у њој било много дешавања и препоручујем другарима да је прочитају. Посебно забавно ми је било да сазнам догодовштине које су пратиле дечака Фјодора. Он је стално био у неким авантурама, а посебно ме је насмејало када су ишли код фризера и када се Шарик ошишао да личи на пудлицу.

Повезао сам Фјодоров живот на селу са псом и мачком са мојим боравком у мом селу Чокешина. Потпуно разумем Фјодорову жељу да живи у природи са својим љубимцима. Много волим да одем у своју викендицу и тамо нам у госте долази комшијска маца. Волим да је храним, да се играм са њом и да јој правим кућицу.

Василије Ковачевић III₅